

Kiedy zmieni Pan rozporządzenie, panie Ministrze?

Józef Góralczyk

Małopolski Sejmik Organizacji Osób Niepełnosprawnych.

Rozporządzenie ministra zdrowia dotyczy klasyfikacji przedmiotów ortopedycznych i środków pomocniczych, limitów cenowych, okresów używania oraz kto może przedmioty te zlecać. Od jego właściwych zapisów zależy komfort życia, pracy zawodowej, rehabilitacji setek tysięcy osób niepełnosprawnych.

Ostatnie rozporządzenie Minister Zdrowia w tej dziedzinie podpisał 15 grudnia 2004 r. Już wtedy limitów cenowych nie zmieniano od prawie pięciu lat. Wykaz przedstawiony przez Ministra również pozostawiał wiele do życzenia. Nikt jednak wtedy nie protestował, choć dla środowisk osób niepełnosprawnych był on nie do przyjęcia. W tym czasie decydowały się losy systemu otwartego zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze i dla wielu specjalistów zafatwienie tej sprawy było najważniejsze.

Dzisiaj nadszedł czas, aby powrócić do zmian w rozporządzeniu ministra zdrowia. Trzeba przystąpić do dyskusji nad rozwiązaniem możliwie optymalnym trzech zagadnień zawartych w rozporządzeniu. Chodzi zwłaszcza o:

- * pełen wykaz przedmiotów ortopedycznych i środków pomocniczych, w którym było by możliwe nanoszenie korekt w zależności od zmieniającej się sytuacji,
- * limit cen odpowiedni do rzeczywistych cen występujących na rynku na przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze,
- * czasookres używania oraz liczbę przedmiotów, zwłaszcza w przypadku środków pomocniczych.

Wykaz przedmiotów ortopedycznych zawiera wiele braków. Dla przykładu podam, że ustawodawca nie przewidział osobie obustronnie głuchoniemej przyznania dwóch aparatów słuchowych. Obecnie jeden aparat otrzymuje na podstawie rozporządzenia; za drugi musi zapłacić sam. Kolejny przykład to brak pozycji „łóżek rehabilitacyjnych”, które dla wielu ciężko poszkodowanych inwalidów decydują nie tylko o komforcie życia ale również właściwej rehabilitacji. Mógłbym takich przykładów podać więcej, ale myślę, że przy nowelizacji rozporządzenia należy zasię-

gnąć opinii środowisk, które tymi sprawami się zajmują.

Limit cenowy dotyczy cen dawno nie aktualizowanych. Ustalone ceny limitów sprzed siedmiu lat powodują duże rozgoryczenie w środowisku osób niepełnosprawnych.

Bardziej operatywne osoby starają się zdobyć środki na kilku źródłach, takich jak PFRÓN, organizacje charytatywne, fundusze rehabilitacyjne w zakładach pracy chronionej. Jednak wielu z powodu braku środków finansowych na codzienne życie rezygnuje z odebrania przysługującego mu zaopatrzenia ortopedycznego. Przykład: proteza uda modularna według limitu w rozporządzeniu to 2 500 zł, w rzeczywistości około 15 000 zł. Postęp technologiczny w ostatnich latach przyniósł nowe rozwiązania w zakresie zaopatrzenia ortopedycznego. Dlatego też limity cenowe w rozporządzeniu Ministra Zdrowia muszą być pilnie uaktualnione.

Czasokres używania to, z kolei, problem mniej związany z zaopatrzeniem ortopedycznym, choć istotny w przypadku zaopatrzenia dzieci niepełnosprawnych. Bez wątpienia jednak dotyczy środków pomocniczych a przede wszystkim stomii oraz pieluchomajtek. Kto miał do czynienia z osobą obłożnie chorą, dla której życiową koniecznością stały się pieluchomajtki, wie że dwie pieluchy na dobę to początek problemu. Dla bardzo wielu osób 2,50 zł za jedną pieluchę bywa progim nie do pokonania a zarazem stanowi tragedię, która doprowadza osobę chorą do ciężkich odleżyn. Koszt ich leczenia ponosi państwo i przewyższa wydatek na co najmniej dwie kolejne pieluchy na dobę.

Władzom nie wolno uchylać się od powyższych problemów, udając, iż mają ważniejsze sprawy na głowie, jak na przykład koszyk świadczeń czy płace lekarzy. Środki przeznaczane na zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne i materiały pomocnicze na jednego niepełnosprawnego są zenująco niskie. Nie możemy się porównywać do państw zachodnich, a nawet do państw Europy Środkowej. Chyba, że zadowala nas miejsce w końcu kolejki. Ale tam przyzwoitość już nie zagłada.

Polskie Towarzystwo Medycyny Rodzinnej

Katedra i Zakład Medycyny Rodzinnej
AM we Wrocławiu

Stowarzyszenie Przyjaciół Medycyny Rodzinnej i Lekarzy Rodzinnych

SKN przy Katedrze i Zakładzie Medycyny Rodzinnej AM we Wrocławiu

mają zaszczyt zaprosić na:

II Polsko-Norweskie Sympozjum “Nietrzymanie moczu - interdyscyplinarny problem kliniczny i społeczny”

13-14 października 2006
Hotel “Wrocław”

Zaproszeni goście:

prof. Steinar Hunskaar z zespołem
Uniwersytetu w Bergen, Norwegia

Patronat honorowy:

Jego Magnificencja AM we Wrocławiu
prof. dr hab. Ryszard Andrzejak

Przewodniczący Komitetu Naukowego i Organizacyjnego
prof. dr hab. Andrzej Steciwko

Tematyka konferencji:

- * Nietrzymanie moczu - aspekty diagnostyki, leczenia i profilaktyki
- * Pęcherz neurogeny - etiopatogeneza, diagnostyka i leczenie
- * Norweskie doświadczenia w leczeniu nietrzymania moczu
- * Moczenie nocne u dzieci
- * Lekarz rodzinny a problem nietrzymania moczu
- * Holistyczna opieka nad pacjentem z nietrzymaniem moczu

Terminy: do 30 czerwca 2006 - nadsyłanie zgłoszeń uczestnictwa i treści prac
do 15 września 2006 - ostateczny termin nadsyłania zgłoszeń uczestnictwa

Karty zgłoszeń uczestnictwa i doniesień naukowych oraz szczegółowe informacje dotyczące sympozjum są dostępne na stronie internetowej:

www.zmr.am.wroc.pl